సంధి

బిమల్ కోసం ఎదురు చూస్తోంది రామ్‌ప్యారీ.

ఆమె బంగ్లాకు పక్కగా పోతూన్న రోడ్డుకు అటూ ఇటూ నిద్రగన్నేరు చెట్లు. నిద్రోతున్నట్టు అనుపించే ఆ రోడ్డు మీద ఎప్పుడయినా ఓ లారీ - అప్పుడప్పుడు ఎడ్ల బళ్ళు, కొద్దిపాటి మనుష్యులు. బంగ్లానూ, రోడ్డునూ విడదీస్తున్న వెదురు ఫెన్సింగ్ మీద డిసెంబర్ పూలు - రోడ్డవతల కొంచెం దూరంలో ఏటిఒడ్డు - ఎటు చూసినా కొండలు!

ఎక్కడి ఉత్తరప్రదేశ్! ఎక్కడి ఆంధ్రప్రదేశ్!!

ఎక్కడి నైనిటాల్! ఎక్కడి తూర్పు గోదావరి!!

ఇంత దూరం ఎందుకు వచ్చింది తను? బిమల్.....బిమల్ కోసం!

బిమల్ భర్త అయినందుకా? కానేకాదు. బిమల్ బిమల్ అయినందువల్లే - పెండ్లాడింది - అందుకే వచ్చింది. పచ్చని పసిమి, పొడుగు, గుండ్రని మొహం, చిన్ని కళ్ళు. అయితే ఏం? వాటిలో ఎంత బలం! ఎంత నవ్వు! లోకమంతా నాదే నాదే అనే ఎంత నమ్మకం! చూసేవాళ్ళలోనూ ఆ నమ్మకమే కలిగించే ఎంత గమ్మత్తు!

రామ్‌ప్యారీకి ఈ ఊరు కూడా బాగా నచ్చింది.

"రాత్రి చెమ్మను పీల్చుకుని పగళ్ళు చల్లగా ఉండే నైనిటాల్ ఎక్కడ? పగటి వేడిని నింపుకుని రాత్రిళ్ళు కూడా వేడిగా ఉంటుందని వినే దక్షిణ భారతం ఎక్కడ? బిమల్! నేను నీ కోసం ఏదయినా భరిస్తాను-" అనే ప్యారీ మొదట్లో అనుకుంది.

కానీ - ఎదురుగా ఏటి ఒడ్డున పురాతన దేవాలయం! దాని మీద పావురాలు! చెట్ల మీద చిలకలు! చెక్కిన బొమ్మల్లాంటి మనుష్యుల శరీరాలు! కొండల మీద సభ తీర్చే మేఘాలు! - అన్నీ రామ్‌ప్యారీకి ముచ్చటగానే ఉన్నాయి.

అదిగో! ఆ విజిల్! ఆ హమ్మింగ్!

చట్టున లేచి గేటు దాకా పరుగెత్తింది.

గేటు ముందు ఆడుకుంటున్న పిల్లలు మనిషి అలికిడి సోకిన పక్షుల్లా ఎగిరి పోయారు. కొంత దూరం పోయి నించున్నారు! వాళ్ళకు ఆమె దుస్తులూ, ఆమె తెలుపూ, జుత్తు పద్ధతీ గమ్మత్తుగా ఉన్నాయి.

"ఏం.. యింతాలస్యం-?" భర్త భుజం పట్టుకుంది.

"ఫాక్టరీలో చిన్న బ్రేక్‌డవున్ వచ్చింది - ప్యారీ!"

వాళ్ళిద్దరూ లోపలకు నడవగానే పిల్లలు అడుగూ అడుగూ వేసుకుంటూ వచ్చారు. వెదురు ఫెన్సింగ్ కంతల్లో కళ్ళు పెట్టి చూస్తున్నారు.

చేతిలోని "రూట్స్" పుస్తకం అందించాడు బిమల్.

తిరగేస్తూ కుర్చీలో కూర్చుంది ప్యారీ.

స్నానం పూర్తిచేసుకుని వచ్చేసరికి ఆమె యిరవయ్యో పేజీలో ఉంది. బిమల్ పెద్ద గొంతుతో - "టూటే హువే ఖాబోంనే" అంటూ అరుస్తూనే ఉన్నాడు.

బిమల్‌తో ఫలానీలా ఉంటుందని ఆమె అనుకోలేదు. అదో సుడిగాలి. అదో మహా ప్రవాహం! సెలవులకి నైనిటాల్ వచ్చాడతను. తమ తండ్రులిద్దరూ బాల్యస్నేహితులట. అలా పరిచయమయాడు బిమల్. అప్పటికే రామ్‌ప్యారీ సైకాలజీ ఎమ్మే చేసింది. బిమల్ షుగర్ టెక్నాలజీలో డిగ్రీ తీసుకున్నాడు. అతని గొంతు స్నేహంగా ఉంటుంది. విషయాలు చెబుతున్నపుడు అతని కళ్ళు గొప్ప సత్యాలు వివరిస్తున్నట్టు గర్వంగా ఉంటాయి.

"అంత దూరంలో ఉద్యోగం చేస్తున్నావేం - ?"

'మరెక్కడా దొరక్క' - అంటాడనే భావించింది.

"దేశమంతా చూడాలి, దేశాన్ని చదవాలి"

డబ్బు సంపాదన ఒక్కటే ఆనంద మిచ్చేటంత పేద మనుష్యులుంటారని ఆమె తన తండ్రిని చూసి గ్రహించింది.

మూడు రోజులూ బిమల్ అలా మాట్లాడుతూనే వున్నాడు.

రామ్‌ప్యారీ విభ్రమంతో వింటూనే ఉంది.

అతనికి అనేకం తెలుసు!

మనుషుల స్వభావాల గురించి బిమల్ చెపుతూంటాడు. అతని పరిశీలనకు లోతున్నట్టు ఆమెకు అనిపించలేదు. వైశాల్యం ఉన్నట్టుగా ఆమెకు తోచింది.

అభిప్రాయాలుగలవాళ్ళు హృదయంగలవాళ్ళుగా రామ్‌ప్యారీ అనుకుంది.

"నిన్ను పెళ్ళాడే అవకాశం - నాకు దొరుకుతుందంటావా?"

"నాకు వివాహం మీద నమ్మకం లేదు -"

"వ్యక్తుల నమ్మకాల మీద వివాహం ఆధారపడి వుండదు రామ్‌ప్యారీ!"

"మరి....?"

"అది సాంఘికపరమైన ఏర్పాటు."

"దాని రూపాన్ని మనం మార్చలేమంటావా?"

"అవసరమయినపుడల్లా అది మారుతూనే వచ్చిందిగదా..."

బిమల్‌తో వివాహానికి పెద్దలు అనుమతించారు. పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేట్‌ని చేసుకోవాలి..అంది తల్లి. రామ్‌ప్యారీ నవ్వేసింది.....

బిమల్ భోంచేస్తున్నాడు. గబ గబా ఓ చపాతీ తిని - "నీకు తోచుతోందా...?" అన్నాడు.

గెడ్డం కింద చెయ్యి పెట్టుకుని టేబిల్ మీద మోచేతిని ఆన్చి ప్యారీ తదేకంగా చూస్తోంది.

"ఏంటలా చూస్తున్నావ్...?"

ఫక్కున నవ్వింది.

"ఎందుకానవ్వు....?"

ప్యారీ ఎక్కువ మాట్లాడదు, వింటుంది. బిమల్ ఎక్కువ మాట్లాడతాడు, వినడు.

ఇంతలో - నౌఖరు రంగయ్య వచ్చి సలాం చేసి తెలుగులో ఏదో అన్నాడు. పదేళ్ళుగా బిమల్ అక్కడ ఉంటున్నాడు. అతను తెలుగు మాటాడుతుంటే తన మైనా తనకు అర్థం కాని తీయని పదాలేవో అంటున్నట్టుంటుంది.

రంగయ్య మళ్లీ ఏదో అన్నాడు.

బిమల్ ఒక్కమారుగా లేచాడు. పెద్దగా అరుస్తూ రంగయ్య మీదకు వెళ్ళాడు. రంగయ్య ఓ అడుగు వెనక్కు వేసాడు. గబ గబా ఏదో అన్నాడు. చేతిలోని చపాతీ ముక్కను నోట్లో వేసుకుని ఓ చేయి బిగించి రెండో అరచేతిలో గుద్దుకుంటూ విన్నాడు. రంగయ్య మాటలయిపోయాక కొంచెంసేపు అటూ ఇటూ తిరిగాడు బిమల్. గబ గబా వెళ్ళి తన పర్సు తీసాడు. అందులోంచి రెండు వంద నోట్లు తీసి రంగయ్య మీదకు విసిరాడు.

అవి అందుకుని సలాం చేసి వెళ్ళిపోయాడు రంగయ్య.

కొన్ని సెకన్లలోనే మామూలుగా మారిపోయి - టూటే హువే ఖాబోంనే - అంటూ రఫీకి అన్యాయం చేయటం మొదలు పెట్టాడు.

ఇదంతా ఓ సినిమాలా అనిపించింది రామ్‌ప్యారీకి. తనే అడిగి తెల్సుకుందామన్న కుతూహలాన్ని ఆమె కొద్ది శ్రమతో అణుచుకుంది. ఎందుకో ఆమె విశదపరచుకోలేకపోయినా ఈ అయిదు నిమిషాల బిమల్ ఆమెకు నచ్చలేదు.

బిమల్ ఏదో సర్దార్జీ జోకు చెప్పాడు.

అవివేకం చాలా బాధాకరమైనదే! అయితే అది నవ్వు కూడా తెప్పించగలదు. రామ్‌ప్యారీ చాలా హాయిగా నవ్వేసింది."తో, తీ సరావాలా బోంబే కా టాక్సీవాలా హై-" అంటున్నప్పుడు బిమల్ పంజాబీ యాసలో 'చాలా సహజంగా అన్నాడు.

'ఎదుటివాడిది అవివేకమని గుర్తించగలిగిన వివేకం - దాని పట్ల జాలి పడాలితప్ప నవ్వకూడదనే వివేకం ఎందుకు యివ్వదూ?' అంటూ ఆ తర్వాత చాలా ఆలోచించింది రామ్‌ప్యారీ!

మరుసటి రోజు మధ్యాహ్నం రెండు గంటలు.

బిమల్ భోంచేసి అప్పుడే వెళ్ళిపోయాడు. గేటు దాకా సాగనంపి అక్కడే నిలబడింది ప్యారీ! మనసు నిండా బిమల్ కబుర్లు - రూట్స్‌లో నీగ్రోల శిక్షణాపద్ధతీ - ఒకదానితో ఒకటి సంబంధం లేకుండా దాగుడు మూతలు ఆడుతున్నాయి.

ఓ కుర్రాడు వచ్చి ఆమెకు కొంచెం దూరంలో నించున్నాడు.

ప్యారీ చూపు వాడి మీద నిలిచింది.

వాడు తదేకంగా చూస్తున్నాడు. ఆమె కదిల్తేచాలు - తుర్రుమని పారిపోటానికి తయారుగా ఉన్నాడు.ఒళ్ళంతా మట్టిగొట్టుకుని వుంది. చాలా మంది పిల్లలకిలా అంటకత్తెరగానీ, గుండుగానీ లేవు వాడికి. ఉంగరాల జుత్తూ, తెల్లని శరీర ఛాయతో వాడు భిన్నంగా అవుపిస్తున్నాడు.

రెండు రోజులుగా వాడినే చూస్తోంది ప్యారీ.

రమ్మని చెయ్యి ఊపుతుంది. రాడు. అక్కడనించి పోడు. ఓ అడుగు వాడి వేపు వేస్తే చాలు - నాలుగు అడుగులు పరిగెత్తిపోయి చూస్తూ నిలబడతాడు.

పట్టుదలగా వాడి వేపు చూస్తున్న ప్యారీ గబుక్కున లోపలకు పరుగెత్తింది.

తిరిగివచ్చి చేతిలో జిలేబీని చూపిస్తూ స్నేహ పూర్వకంగా నవ్వింది.

వాడి నుంచి జవాబు లేదు.

గేటు వెదురు కర్రకు దాన్ని తగిలించి వెనక్కి నడిచింది. వాడు ఓ అడుగు ముందుకు వేసాడు. ఆమె మరింత వెనక్కిపోయి వరండాలో నిలబడింది. వేగంగా వచ్చి జిలేబీని పట్టుకు పరుగెత్తబోయాడు. ఎటునించో ఓ కాకి రివ్వున వచ్చి ఆ చేతిలోని జిలేబీని తన్నుకుపోయింది. దాని ముక్కు గుచ్చుకుంది. కిల్లు పెట్టాడు వాడు.

ప్యారీ, ఆమె వెనకే చౌకీదారూ పరుగెత్తారు.

కొద్దిగా రక్తం కారుతోంది. ముగ్గు వేసి కట్టు కట్టాడు చౌకీదారు.

జిలేబీలతో ప్లేటు తీసుకువచ్చింది. వాడికి అందించింది. ఆబగా తింటున్నాడు.

ఇంతలో బిమల్ గేటు దగ్గరకు వచ్చాడు. వరండాలో ఆ కుర్రాడిని చూస్తూనే పిచ్చెత్తినట్టుగా ఓ వెదురు కర్ర ఊడబెరికి పరుగెత్తాడు. ఎవరూ అది గమనించలేదు. చేతిలో కర్రతో రెండు దెబ్బలు వేసేసరికి కుర్రాడు ఏడుస్తూ అటూ యిటూ పరుగెత్తాడు.

షాక్ నుంచి తేరుకున్న ప్యారీ - అతని చేతిలోని కర్రను లాక్కుని విసిరేసింది. చౌకీదారు ఆ కుర్రాడిని ఎత్తుకుని గేటు వేపు నడుస్తుంటే బిమల్ తెలుగులో ఏదో అరుస్తున్నాడు.

ప్యారీ వేపు చూడకుండా లోపలకువెళ్ళి మరిచిపోయిన కాగితాలను తీసుకున్నాడు. ఒక్కమాట మాట్లాడకుండా వేగంగా బయటకు వెళ్ళిపోయాడు బిమల్.

వరండాలో కుర్చీలో కూర్చుంది ప్యారీ. అరగంట తర్వాత చౌకీదారు తిరిగివచ్చాడు. పుస్తకంలోంచి ప్యారీ బయటకు రాలేదు. అయిదయాక బిమల్ వచ్చాడు. చాలా సంతోషంగా ఉన్నాడు. ఫ్యాక్టరీలో చిన్న ఏక్సిడెంట్ జరిగిందట. కాంపెన్సేషన్ విషయంలో పెద్ద మొత్తం నష్టం రాకుండా సర్దేశాడుట.

ప్యారీకి అతను సమర్థుడనిపించింది.

అయిదున్నర గంటల ప్రాంతంలో కొంతమంది మనుషులు చిన్న గుంపుగా వచ్చారు. వాళ్ళ చేతుల్లో కర్రలున్నాయి. మొహాల్లో కోపాలున్నాయి. బిమల్ కన్న ముందు రంగయ్యా,

చౌకీదారూ వాళ్ళ దగ్గరకు వెళ్ళారు. వాళ్ళు తిరిగివచ్చి ఏదో చెప్పాక, బిమల్ కదిలాడు.

కిటికీలోంచి చూస్తోంది ప్యారీ.

ఓ ముసలి మనిషి బిమల్‌ని ఏదో అంటున్నాడు. బిమల్ ఉన్నట్టుండి అంతకన్న కోపంగా అరిచాడు. ఓ లావుపాటి మనిషి కలుగజేసుకుని ఏదో అంటున్నాడు. రంగయ్య బిమల్‌నీ, అతన్నీ దూరంగా తీసుకువెళ్ళాడు. 'కాదు కాదు' అంటున్నట్టుగా ఆ లావుపాటి మనిషి బుర్ర ఊగుతోంది. చివరకి బుర్ర ఊగడం ఆగింది. జేబులోంచి కొన్ని పది నోట్లు తీసి అతనికి యిచ్చాడు బిమల్. వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు.

ఆ సాయంత్రం బిమల్ కోరిక మీద ఏటి ఒడ్డుకు వెళ్ళింది.

ఆరబెట్టిన బట్టలు చుట్టబెడుతున్నారు చాకళ్ళు. చెలమలలోని నీరు కావిళ్ళతో మోసుకుపోతున్నారు. ఒడ్డు ఎక్కలేని బండిని కొందరు చక్రం పడుతున్నారు. గేదెలను గడ్డితో తోమి కడుగుతున్నారు. - అన్నీ చూస్తోంది ప్యారీ.

సాయంకాలపు సూర్యుడి ఎర్రదనాన్ని విసురుతోంది ఆకాశం.

అతని చెణుకులకి అకస్మాత్తుగా అసందర్భంగా నవ్వసాగింది ప్యారీ. గమనించనట్టుగా నైనిటాల్‌నూ, ప్రథమ పరిచయాన్నీ గుర్తు చేస్తున్నాడు బిమల్.

ఆ రాత్రి మంచం దగ్గరకి బిమల్ వచ్చేసరికి నిద్రపోతూన్నట్లుగా పడుకుని వుంది ప్యారీ. రెండు మూడు పిలుపులకి జవాబు లేదు. తిరిగివెళ్ళి తన మంచం మీద పడుకుని తలగడ కొంచెం పైకి లాగి సిగరెట్ ముట్టించాడు. పెట్టి ఖాళీ అయాక అతను నిద్ర పోయాడు.

ప్యారీకి కిటికీ అవతల ఆకాశంలో చుక్కల లెక్క తేలలేదు.

★ ★ ★

ఆ మరుసటి రోజంతా కుర్రాడి జాడ లేదు.

తర్వాత ఉదయం ఎనిమిదికి బిమల్ వెళ్ళిపోయాడు. ఉదయం ఫలహారం పూర్తి చేసుకుని శుభ్రమయిన బట్టలు వేసుకుంది. ఎర్రటి ఊలు కండువా భుజాల మీంచి కప్పుకుంది. చౌకీదారుని పిలచింది. ఆమె హిందీ అర్థం కానట్టు కాసేపు నటించాడు. 'సాబ్' కోప్పడతారని కొంతసేపు నసిగాడు. చివరకి ప్యారీ ఆజ్ఞ పాలించాడు.

ఊరు మొత్తం జనాభా అయిదువేలు.

ముఖ్యమయిన వీధులు మూడు. మిగిలినవన్నీ సందు గొందులే!

చౌకీదారు వెనకే నడుస్తూన్న ఆమెను చాలా మంది వింతగా చూస్తున్నారు. ఉత్తరప్రదేశ్‌లోని గ్రామాలతోనయినా ఆమెకు అంతగా పరిచయం లేదు. అయినా ఆమె ఆ జనం చూపులని అర్థం చేసుకోగలిగింది. పెద్దవాళ్ళకు చిన్నవాళ్ళ పట్ల కలిగే జాలి ఆమెకు వాళ్ళ పట్ల ఏర్పడింది.

అది ఓ చుట్టు గుడిసె. చుట్టూ శుభ్రంగా ఉంది. పచ్చమన్నుతో మెత్తి ఉన్న చిన్ని అరుగు మీద ఓ ముసలతను కూర్చుని ఉన్నాడు. అతన్ని ఆమె గుర్తు పట్టింది. వాళ్ళను చూడగానే అతను లేచి నించున్నాడు. చేతిలో చుట్టను పక్కన పెట్టేసాడు. వినయంగా చేతులు జోడించాడు.

గుప్పున వాసన. ఆమె యిబ్బందిని గ్రహించి కాస్త వెనక్కి అడుగువేసాడు.

గుడిసె లోపల అంతగా వెలుతురు లేదు. గోనె గుడ్డల మీద పాత బట్టల పక్క మీద ఆ కుర్రాడు పడుకుని ఉన్నాడు. కొంచెం దూరంలో మట్టిపొయ్యి మీద ఏదో ఉడకబెడుతున్న ఆ కుర్రాడి తల్లి కంగారుగా వచ్చి ప్యారీకి నమస్కరించింది.

దాదాపు రెండు గంటలసేపు అక్కడే ఉంది ప్యారీ.

కుర్రాడికి బాగా జ్వరంగా వుంది. వూళ్లో ఉన్న ఓ ఆర్.ఎమ్.పి. డాక్టరుని తెచ్చాడు చౌకీదారు. ఇంజక్షన్ చేసి కొన్ని బిళ్ళలు యిచ్చాడు. ప్యారీ డబ్బు యిచ్చింది. వచ్చీరాని యింగ్లీషులో 'ఆ కుర్రాడికేం ఫరవాలే'దన్నాడు డాక్టరు. అతను ప్రాణ రక్షకుడిలా మాటలాడటం గమనించింది ప్యారీ. ఆ కుర్రాడి ఒళ్ళంతా వేడినీటి గుడ్డతో తుడిపించింది. ఆ కుర్రాడి తల్లి ఆమెకు ఓ చెక్కపెట్టెను ఆసనంగా అమర్చింది.

ఆ ఆడమనిషి తనకన్న వయసున్నదానిలా కనిపిస్తోంది ప్యారీకి. ఆమె రవిక వేసుకుంది. అది ఆమెకు అలవాటు లేనిదన్నట్టూ, అమరనట్టూ ప్యారీకి తోచింది.

తిరిగి రామ్‌ప్యారీ వచ్చేసరికి బిమల్ బంగ్లాలో ఉన్నాడు. ఇద్దరూ కలిసి పూరీ సబ్జీ తిన్నారు. కొంతసేపు ఎప్పుడూ లేనంత మౌనంగా ఉన్న బిమల్ ఏదో గుర్తు వచ్చినట్టు మాటాడటం మొదలుపెట్టాడు.

మానవజాతికి అపకారం చేసే స్వభావాలలో దొంగతనం ఒకటి. కలిసి జీవించే మనుషుల మధ్య హద్దులుంటాయి. వాటిని గుర్తించటం, దాటకపోడం అవసరం. దాటే ప్రయత్నమే - ఎదుటి వ్యక్తి వస్తువులనీ హక్కులనీ తీసుకోటం. అదే దొంగతనం - ఇలా మాట్లాడుతూనే అతను ఓ సర్దార్జీ జోకు చెప్పాడు. అందులో సర్దార్జీకి స్వపరభేదం లేదు. అది ఎందుకు మంచిదికాదూ - అన్పించింది ప్యారీకి.

ఓ నవ్వు నవ్వలేదు, ఓ మాట కలపలేదు ప్యారీ.

ఎందుకూ - అని బిమల్ అడగలేదు.

ఆ సాయంకాలం కూడా ఆమెను పొలాలమ్మట తిప్పాడు. చెరుకుతొక్క తీయటంలో పెదిమలు కలిసేచోట తెగింది. పళ్ళు నొప్పి పెట్టాయి. ఆ రాత్రి ఆమె ఆహారం సరిగా తినలేకపోయింది. డైనింగ్ టేబిల్ నుంచి సరాసరి వెళ్ళి పుస్తకంలో మునిగిపోయింది.

పదకొండవుతోంది. బిమల్ వచ్చి మృదువుగా ఆమె భుజం మీద చేయి వేసాడు.

"ఇంక పడుకోవా-?"

ప్యారీ అతనివైపు చూసి - "చాల ఇంట్రస్టింగ్‌గా ఉంది..." అంది.

ఒంటి గంట ప్రాంతంలో మళ్ళీ పలకరించాడు.

"రూట్స్ నిన్ను బాగా మూవ్ చేస్తుందనుకుంటాను..."

జవాబుగా నవ్వింది ప్యారీ.

ఒంటి గంటా యిరవైకి సిగరెట్ల కోసం వెదికాడు బిమల్. లేవు.

లేచి వచ్చి ఓ కుర్చీ లాక్కుని ఆమె ముందు కూర్చున్నాడు.

"నీతో కొద్దిగా మాట్లాడాలి ప్యారీ...."

పుస్తకం మూయకుండానే 'చెప్పు' అన్నట్టు చూసింది.

"పుస్తకం నీకు బాగున్నట్టుంది - నిన్ను డిస్టర్బ్ చేస్తున్నానా?"

"ఉదయం మాట్లాడుకోవచ్చేమో....?"

"మనసు విప్పుకోటానికి - రాత్రి సమయం బావుంటుంది..."

పుస్తకం మధ్య ఓ పేక ముక్కను ఉంచింది. దాన్ని మూసి షెల్ఫ్‌లో ఉంచి వచ్చింది. వరండాలో కుర్చీలు వేసాడు బిమల్. వాతావరణం చల్లగా ఉంది.

"నువ్వు ఉదయం చూసిన స్త్రీతో నాకు శారీరక సంబంధం వుండేది. ఆమె తండ్రి ఇక్కడ చౌకీదారుగా ఉండేవాడు. వాళ్ళిద్దరూ బోట్ హౌస్‌లో ఉండేవారు. ఒంటరితనం.... చిన్న వయసు... అమాయకత్వం.... నీకూ తెల్సుగదా... వాళ్ళు బీదవాళ్ళు. ఆ ముసిలాడు తాగుబోతు. నాకు ఆమెతో ఉన్నది కేవలం శారీరక సంబంధం - నీవూ వూహించగల వనుకుంటాను - ఇందులో 'తప్పు' కన్న అనివార్యత ఎక్కువ.... నీవూ అర్థం చేసుకో గలవు..."

ప్యారీ మొహంలోకి తల తిప్పి చూసాడు బిమల్.

అందులో మార్పు అతను ఊహించినట్లుగా లేదు. వేగంలో రంగులు పోల్చలేని వాళ్ళా ఉన్నాడు బిమల్.

"ఏమయినా అడుగూ -"

"చెపుతున్నావ్‌గదా...."

"మన మధ్య నున్నది అలౌకికమనీ, అభౌతికమనీ నేను అనటం లేదు. మన మధ్య బంధం ఏరకమైనదో యీ సంబంధం ఆ రకమయినది కాదని చెప్పగలను. ఈ రెంటి మధ్యా పోలిక చేయటం కుదరదు. సబబు కాదు. ఇందులో ఏది బలమయినదో ఏది శాశ్వతంగా ఉండే అవకాశం వుందో - నువ్వూ గ్రహించగలవు -"

"............."

"నా పరిస్థితి నీకు అర్థమయిందనుకుంటాను -"

"ప్రయత్నిస్తున్నాను".

★ ★ ★

వారం రోజుల తర్వాత ఆ రాత్రి కొద్దిగా వాన పడుతోంది.

బిమల్ నిద్రపోతున్నాడు. ప్యారీ అతని మొహంలోకి చూసింది. చాలా ప్రశాంతంగా ఉంది. నుదురు పచ్చగా ఉంది. దట్టంగా, కుదురుగా ఉన్న మీసాలు. వంగి అతని మొహంలో వెదుక్కుంటున్నట్లుగా చూసింది. మరికొద్దిగా వంగింది. పెదాలు సన్నగా కంపిస్తున్నాయి. మరి కొద్దిగా.... యింకొద్దిగా.... తాకీ తాకనట్లుగా..... ఓ చిరు చుంబనం..... పెదాలు భగ్గున

మండినట్లు..... వీపున కొరడాతో ఛెళ్ళున కొట్టినట్లు.... పరుగెత్తింది.

బుక్ షెల్ఫ్‌లో ఓ పుస్తకం వెదికి తీసుకుంది. సోమర్సెట్ మామ్ కథలు.

స్విచ్ ఆఫ్ చేసింది. నీలం కాంతి పరుచుకుంది.

వెనక వరండాలో పడక కుర్చీలో వాలింది. లైట్ ఆన్ చేసింది. రీడింగ్ బల్బ్ కాంతి ఆమె మీద వర్షిస్తోంది. చేతిలో పుస్తకం గుండెల మీద ఉంచుకొని బయటకు చూసింది.

మెరుపు లేదు! ఉరుము లేదు! సన్నగా వాన! మెత్తని చప్పుడు! పెరట్లోని ఆకాశమల్లి చెట్టు రాకాశిలా ఉంది. బంగ్లా ముందు వేపు రోడ్డు మీద యిరుసుకు నార లేని ఏదో బండి చక్రాల చప్పుడు వికృతమైన రోదనలా వినిపిస్తోంది. చిన్నదిగా మొదలై క్రమంగా పెద్దదై చివరకి నిశ్శబ్దంలో పూర్తిగా కలిసిపోయింది ఆ ధ్వని. అసంకల్పితంగా ఆ శబ్దం కోసమే యత్నిస్తున్న చెవులకు అది యింకా వినిపిస్తున్న భ్రమ అలాగే వుంది. క్రమంగా ఆ భ్రమ చెదిరి పోయింది.

మామ్ కథల్లో ఆ కథను చదవటం మొదలు పెట్టింది ప్యారీ.

మూడు పేజీలు గడిచేసరికి మామ్ ఆమెను తనలో యిమిడ్చేసుకున్నాడు. అందులో కథ తనదే! ఆ హీరోయిన్‌ది దాదాపు తన పరిస్థితే! చివరకి ఆమె భర్తను విడిచిపెడుతుంది. ఆమె 'చర్య' రామ్‌ప్యారీకి మింగుడుపడలేదు.

పెన్నూ కాగితాలూ తీసుకుంది.

రాత్రి నిశ్శబ్దం ఆమె అంతరంగాన్ని అక్షరాలుగా చెక్కుతోంది.

"మధూబెహన్!

ఒక్క ముక్కలో చెప్పాలంటే - బిమల్‌కు యింతకు ముందు ఓ స్త్రీతో సంబంధం ఉంది. ఫలితంగా ఓ కొడుకున్నాడు. ఆమె ధనికురాలు కాదు. సంస్కారవతి కాదు.. అందువల్ల ఆమెతో సంబంధం శారీరకమయినదీ - అంటాడు బిమల్. అందువల్లే అది శాశ్వతమయినది కాదూ - అనీ అంటాడు. ఇదంతా అతను చెప్పి వారమయింది.

అది వింటునప్పుడు నా స్థితి ఏమిటీ అంటే.. నా మెదడు దాదాపు పనిచెయ్య లేదు. ఏ ఆలోచనా లేదు. అలాంటి శూన్యంలో యింతకు ముందు ఎప్పుడూ ఉన్న గుర్తు లేదు. మూడు గంటలకు మించే ఉందాస్థితి. ఆ తర్వాత నా శరీరాన్ని నేనే దూరం నుంచి చూస్తున్నట్టు అనిపించింది. రంగు రంగు దుస్తుల్లో ఒక్కోసారి.... జుత్తు విడిపోయి ఒక్కోమారు... దేదీప్యమానమయిన కాంతులు లోపల్నుంచి విరజిమ్ముతూ వున్నట్టు ఒక్కోమారు... గాల్లోకి ఎగురుతున్న నన్ను నేనే పట్టుకోటానికి పరుగెత్తుతూన్నట్లు.... క్రమంగా ఆ స్థితి లోంచి నేను నిద్రలోకి జారుకున్నాను. ఈ స్థితి ఎంతసేపో నేను చెప్పలేను.

ఈ వారంలో నాకు చాలా ఆలోచనలు వచ్చాయి.

అందులో చాలా భాగం - నేనిప్పుడేం చెయ్యాలి..? - అన్నదానిమీదే వచ్చాయి. బిమల్ అనే ఓ ప్రాణీ ఈ యింట్లో నాతోబాటు నివసిస్తున్న విషయం అయిదు రోజుల దాకా నేను

పట్టించుకోలేక పోయాను. రెండు రోజులుగా అతన్ని నేను బాగా గమనిస్తున్నాననిపిస్తోంది. అతను ఎలా ప్రవర్తిస్తున్నాడు - ? ఏమనుకొంటున్నాడూ -.? ఈ కుతూహలం నాలో ప్రవేశిం చిందనుకుంటాను. అతను నన్ను డిస్టర్బ్ చెయ్యాలనుకోవటం లేదు. 'తప్పు' చేసానని ఎందుకనుకోడు? నన్ను డిస్టర్బ్ చేయకుండా మర్యాదగా ప్రవర్తిస్తే - నేను మన్నిస్తాననుకుం టున్నాడా? నేను మన్నించేస్తే అతని 'తప్పు' మాసిపోతుందా - ? తప్పంటూ అతను చేసాక అతనికి 'నష్టం' జరగరాదా...? అతని 'తప్పు' నాకు తెలియకపోతే ఉషారుగా యీలలు వేస్తూ, పాటలు పాడుతూ ఉంటాడా? తెలిసాక నోరు మూసేసుకుంటాడా - ? ఇలాంటి ప్రశ్నలు అతన్ని గమనిస్తూంటే కలుగుతున్నాయి.

"నేనేం చెయ్యాలి - ?" అన్న ప్రశ్న, "నేనేం చేయగలనుగా.." మారిపోయింది. ఎప్పుడు అలా మారిందో స్పష్టంగా నేను గుర్తించలేక పోయాను. అలా మారాకనే నేను బిమల్‌ని గమనించడం మొదలుపెట్టాననిపిస్తోంది. ఇలాంటి ప్రశ్నలు ఓ పక్కన వేసుకుంటూనే మరో వైపు నేను బిమల్ పట్ల మెత్తబడుతున్నానా.? నా గమనింపూ, నా ప్రశ్నలూ అందులోని మెట్లూ...? దాని పర్యవసానమేనా ఇందాకటి నావివశత్వం-?

మధూ! ఇలాంటి స్థితిలో నేను మామ్ కథ "ఫోర్స్ ఆఫ్ సర్కమ్‌స్టెన్సెస్" మళ్లీ చదివాను. ఆమె పాశ్చాత్య వనిత. ఆమె భర్త కూడా బిమల్ చేసిన పనే చేస్తాడు.ఎంతో నేర్పరితనంగా రచయిత ఆమె భర్త ఎలాంటి పరిస్థితుల్లో కొన్నేళ్ళు ఓ ఆడమనిషితో కాపురం చెయ్యాల్సి వచ్చిందో చెపుతాడు. చివరకి ఆమె వేరవుతుంది. అతను పాత మనిషిని తిరిగి పిలుస్తాడు.

ఇప్పుడే యీ కథ పూర్తిచేసాను.

అచ్చులో మనుషులు - జీవితంలో మనుషులకు పరిష్కారమిస్తారన్న నోషన్ మనలో ఉంటుంది. అది నిజం కాదు. పాత్రలకి ఎదురయిన సమస్య - తమ జీవితాల్లో వాస్తవంగా లేనపుడే - వాస్తవమైన మనుషులు ఆ సమస్యను తమ ఊహల్లో ఎదుర్కొని, ఆ పుస్తకంలోని పరిష్కారానికి వస్తారని - యిప్పుడు నాకు తోస్తోంది.

"నేనేం చెయ్యాలి?" అన్నదానికి రెడీమేడ్ సమాధానమూ, పరిష్కారమూ నాకా కథలో ఉంది. అయితే - "నేనేం చెయ్యగలను?" అన్న ప్రశ్న ఒకటి ముందుగా మొదలై నాలో నలుగుతూందని - యిప్పుడే నాకు స్పష్టం అయింది. ఇంతవరకూ యిది నాకు స్పష్టం కాకపోవటాన్కి కారణం ఏమిటి? బహుశా నన్ను నేనంత అసహాయురాలిగా చూడటానికి నా మనసు యిచ్చగించ లేదనుకుంటాను.

ఈ క్షణంలో అన్ని కోణాలనుంచీ ఆలోచించే శక్తి ఏదో నాకు కొత్తగా లభించిందనిపిస్తోంది. నా విజన్ పెరిగిందని తోస్తోంది. దీన్ని నేను ఎవరితోనయినా పంచుకోవాలనిపించింది.

దీన్ని కష్టమనటానికీ - నాకు తీవ్రమయిన నష్టమనటానికీ - మనసు నేరుగా ఒప్పుకోటం లేదు. కష్టాలను యితరులతో పంచుకోటం అసహాయుల పని అనే తక్కువ చూపు ఉంది. 'ఆలోచనలు' పంచుకోవాల్సిన అవసరంతో యిదంతా రాయాలనుకున్నపుడు - నువ్వు నా ముందున్నావు - అందుకే రాస్తున్నాను -

"నేనేం చెయ్యగలను-?" అన్న ప్రశ్నలో "నేను" అన్నచోట - "భారతీయ స్త్రీ" "చదువులేని స్త్రీ" "చదువుకున్న స్త్రీ" "ఆస్తిలేని స్త్రీ" "ఆస్తిఉన్న స్త్రీ" "ఉద్యోగం ఉన్న స్త్రీ" "ఉద్యోగావకాశమున్న స్త్రీ" "ఆడపిల్లల నిర్ణయాలను గౌరవించే తలిదండ్రులున్న స్త్రీ '' "అలా గౌరవించక వాళ్ళను పరాయిగా భావించే తలిదండ్రులున్న స్త్రీ" "పట్నం స్త్రీ" "గ్రామం స్త్రీ" "ఒక్కో కులం స్త్రీ" "ఒక్కో మతం స్త్రీ" "ఒక్కో వయసు స్త్రీ"ని ఉంచి ఆలోచించు!

ఎవరి అసహాయత ఎలాంటిదో తెలుస్తుంది. స్త్రీ బ్రతుకులోని ఈ అసహాయతా భావనపోతే తప్ప ఆమె క్షమ క్షమా కాదు. ఆమె ప్రేమ ప్రేమా కాదు. ఆమె వివేచన వివేచనా కాదు!

కథలకీ పాత్రలనీ సృష్టించేవాళ్ళు ఏ పరిష్కారమైనా చాలా సులువుగా యిచ్చెయ్యవచ్చు. కాని మనం యివ్వగలమా? అందుకే - "నేనేం చెయ్యగలను-?" అన్నది "నేనేదయినా చెయ్యగలను-''గా మారిపోయింది. నువ్వేమంటావ్ మధూ?

నీ

రా మ్ప్యారీ.

ఆ ఉత్తరం పూర్తి చేసాక రామ్ప్యారీ - అలాగే కూర్చుండి పోయింది.

కవరులో ఉంచి అంటించి అడ్రెసు రాసి డైనింగ్ టేబిల్ మీద ఉంచి వెళ్ళి పడుకుంది. గంట పోయాక వచ్చి దాన్ని డైనింగ్ టేబిల్ మీంచి తీసి ఓ పుస్తకంలో ఉంచి షెల్ఫ్ లో ఉంచింది.

ఆ తర్వాత - ఆమె నిద్రపోయింది.

మర్నాడు పనిగట్టుకుని లేచి ఆ కవరుని పోస్ట్ చేయమని అతనికి యిచ్చింది.

పది గంటల ప్రాంతంలో చౌకీదారుని వెంటబెట్టుకుని ఆ గుడిసెకు వెళ్ళింది. ఈ మారు ముసిలాడినించి ఆ వాసన లేదు. అంత వంగీ లేడు. ఆమె యింట్లో లేదు.

బయట పంచలో వేసిన చాప మీద కూర్చుంది ప్యారీ. దగ్గర దగ్గరగా ఉన్న యిళ్ళు. పచ్చమన్ను మెత్తిన గోడల మీదా, నేల మీదా కొన్ని యిళ్ళకు ముగ్గులున్నాయి. కొని యిళ్ళు అపరిశుభ్రంగా ఉన్నాయి. పందులున్న యిళ్ళ ముందు మధ్యలో దొలచబడిన తాటిదుంగలున్నాయి. వాటినుంచి దుర్భరమైన వాసన వస్తోంది. అదేమిటో ఆమె చౌకీదారునించి గ్రహించింది. బెల్లం రసంలోని తేప! చాలామంది పిల్లలకు బట్టలు లేవు. కొన్ని గుళ్ళు. వింత జంతువులా ఆమెను చూస్తున్నారు. ఓ కుర్రాడిని ఆమె పిలిచింది, వాడి నడక ఆమెకు నచ్చింది. వచ్చి ఆమె వళ్ళో కూర్చున్నాడు.

పావుగంటలో ఆమె వాళ్ళతో గోళీలు ఆడబోయింది.

ఈలోగా ముసిలాడు కూతుర్ని తెచ్చాడు.

ఓ పావుగంట ఆమె రాకను పట్టించుకోనట్టు అటు చూడలేదు.

ఆ తర్వాత ఆమె సమీపంగా వెళ్ళి - భుజం మీద చెయ్యి వేసి - నవ్వింది.

"రేపట్నుంచి బంగ్లాకిరా! పని చేసుకొందువుగాని - " అంది.

ఆమెకు కొంచెం అర్థమయింది. చౌకీదారు అనువదించాడు.

ఆమె జవాబిచ్చేలోగానే ముసిలాడు వచ్చి దణ్ణాలు పెడుతూ - "నెలకి వంద యివ్వాలి. తిండీ బట్టా పెట్టాలి దానికి - " అన్నాడు.

ప్యారీ తలూపింది. ఆ తర్వాత బంగ్లాకు వచ్చేసింది.

4

బంగ్లాలో వచ్చిన మార్పు గురించి రెండు రోజుల వరకూ బిమల్ ప్రస్తావించలేదు.

ఆ ఉదయం బ్రేక్‌ఫాస్ట్ దగ్గర అన్నాడు -

"ప్యారీ! మోడీ దంపతులు వస్తున్నారు -"

"ఎప్పుడూ...?" - రామ్‌ప్యారీ.

"పార్వతికి నాల్గురోజులు సెలవు యిచ్చి పంపుదామా?"

ప్యారీ అతని మొహంలోకి విచిత్రంగా చూసింది.

"మా విషయం మోడీకి తెల్సు!"

"తెలిస్తే....?" ఆమె గొంతులో దాచుకుందామనుకున్న కాఠిన్యత ఉంది. పార్వతి లోపల్నుంచి పాల గ్లాసులు తెచ్చింది. యిద్దరి ముందూ చెరొకటీ పెట్టింది.

"పార్వతీ..." పిలిచింది ప్యారీ.

వెళ్ళిపోతున్న ఆమె ఆగింది.

"రేపట్నుంచి నాలుగు రోజులు నీకు సెలవు - " అంటూ లెక్కపెట్టి "బుధవారం రా -" అంది. పార్వతికి ఆమె భాష బోధపడలేదు. ప్యారీ - "నువ్వు వెళ్ళు - " అన్నట్టు సౌంజ్ఞ చేసింది. ఆమె కదిలింది. ఇంతలో ఆమె కొడుకు పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు. వాడి చెయ్యి తగిలి పాల గ్లాసు కింద పడిపోయింది. ఆ ముక్కల మీద కాలు వేసి పరుగెత్తబోయాడు. పెద్దగా ఏడుపు మొదలెట్టాడు.

బిమల్ చక్ మంటూ ఆ కుర్రాడిని ఎత్తుకున్నాడు.

దూదీ, టించర్ అయిడిన్‌తో ప్యారీ వచ్చేసరికి - బిమల్ ఆ కుర్రాడిని కుర్చీలో కూర్చోబెట్టాడు. అతను నీళ్ళు పోస్తుంటే పార్వతి కడుగుతోంది. అతని మొహంలో ఆదుర్దా గమనించిన ప్యారీ - ఆ ఆదుర్దా తనని యిబ్బందిపెడుతూందని గ్రహించింది.

కొడుకుని ఎత్తుకుని పార్వతి వెళ్ళిపోయింది.

బట్టలు మార్చుకున్నాడు బిమల్.

"మోడీ దంపతులను ఆహ్వానించేముందు నీకు చెబుతాను -" అని..."ఈ రాత్రి పైడిపాలలో తీర్థానికి వెళ్దామా? కాగడాలతో కొండ జనం కొండల మీంచి దిగిరావటం చూట్టానికి చాలా బావుంటుంది-"

"................"

"కొంచెం దూరం సర్దాగా నడవొచ్చు - " అన్నాడు.

సాయంత్రం అతను తిరిగి వచ్చేసరికి ప్యారీ తయారుగా ఉంది.

పది మైళ్ళ వరకూ జీపు వెళ్ళింది. అక్కడ నుంచి రెండు మైళ్ళ నడక. రంగయ్య ముందు నడుస్తున్నాడు. తీర్థం ప్యారీకి నచ్చింది. ఖర్జూరం తింది. వ్యాపారస్తులంతా వాళ్ళకు చాలా మర్యాద చేసారు. గిరిజనులు వింతగా చూసారు. ఆ హడావుడి, నడక, అలసట, గాలి ఆమె మనస్థితిని సడలించాయి.

రంగయ్యను వదిలి జీపు ఇంటి మొహం పట్టింది.

చలిగాలి తెలుస్తోంది. నడిచిపోతూన్న జనం రోడ్డు మీద అవుపిస్తూనే ఉన్నారు. ప్యారీ సీటు మీద తల వాల్చింది. అయిదు మైళ్ళు దాటాక రోడ్డు మీద జనం లేకపోటాన్ని గమనించాడు బిమల్.

"ప్యారీ!"

జవాబు రాలేదు.

జీప్‌ని ఆపాడు. ప్యారీ బుగ్గ మీద వేళ్ళు ఉంచాడు. ఆమెనుంచి ప్రతిస్పందన లేదు.

నక్షత్రాలు, చీకటి, చుట్టూ అడివి. జీప్ అయిడిలింగ్ శబ్దం తప్ప మరేమీ లేదు. బిమల్ మరికాస్త ముందుకెళ్ళి రెండు బుగ్గల మీదా చేతులుంచాడు. తన చేతికింద ఆమెలో కదలికలు అతనికి అర్థమవుతున్నాయి. ఆమె శరీరం అతనికి ఆహ్వానపత్రంలా అవుపిస్తోంది. ఆ శరీరం లోపలి హృదయం గురించి అతనికి బెంగ ఉంది. శరీరం హృదయాన్ని జయించే అదను ఉంటుందనే అతని నమ్మకం. స్త్రీ శరీరం భౌతికంగా యిచ్చే ఆనందం అతనికి బాగానే తెలుసు. అది మానసికంగా యిచ్చే ఆనందం పట్ల అతనివన్నీ యింతవరకూ ఊహలే!

"నీకు యింత ధైర్యం ఉంటుందని నేను అనుకోలేదు...."

ఆ మాట బిమల్‌కి అర్థం కాలేదు. అతను ఊహించిన మాటల లిస్టులో ఆ వాక్యం లేదు. ఆ గొంతు మృదువుగా వినిపించినా అతనికి కఠినంగా తాకింది.

పెదాలను బిగించి జీప్ కదిలించాడు.

బంగ్లాకు వాళ్ళు చేరేసరికి పార్వతి కనిపెట్టుకుని ఉంది.

రెండు రొట్టెలు తిని, వెనక వేపు వరండాలో ఓ పుస్తకంతో కూర్చుంది. ఆమె సర్వాంగాలూ చెవులుగా మారి పార్వతి గాజుల చప్పుడు మీదే ఉన్నాయి. అన్నీ సర్దేసింది కాబోలు - కొంతసేపటికి ఆ చప్పుడు ఆగిపోయింది. బిమల్ అలికిడి కూడా లేదు.

లేచి వెళ్ళి బిమల్‌ను గమనించాలన్న ఆలోచన ఆమెలో ఆడుతోంది. సంస్కారమని ఆమె భావించే దేదో ఆమెను కదలనీయటం లేదు.

చివరకు ఆమె లేచింది. ఓ అడుగు అటు వేసింది.

బిమల్ ద్వారంలోంచి ఎదుట పడ్డాడు.

తప్పు చేసిన దాన్లా కంగారుగా వెళ్ళి తన కుర్చీలో జారబడింది.

బిమల్ ఆమె దగ్గరగా నిలబడ్డాడు.

"--ప్యారీ! నన్ను మన్నించు--"

దాదాపు ఓ గంట దాకా ఆమె ఒక్క వాక్యం దాటలేదు. గట్టిగానే ప్రయత్నించింది. చివరకి పుస్తకం పక్కన పెట్టి కాగితాలు అందుకుంది.

"మధూబెహన్!

పార్వతిని నేను యింటికి తెచ్చాను. వయసులో నా కన్నా ఆమె చిన్నదే అయుంటుంది. నేను యింకా పోస్టు గ్రాడ్యుయేషన్ చేస్తూండగా ఈమె యిక్కడ పురుషుడిని చదివేసి ఉందనుకుంటాను. స్త్రీ శరీరంలో పురుషుణ్ణి ఆకట్టుకునేదేమిటి? మగదృష్టిని అర్థం చేసుకోడం స్త్రీగా నాకు అసాధ్యం కావచ్చు. 'మగదృష్టి'గా పత్రికలూ, సాహిత్యమూ అందిస్తున్న సమాచారాన్ని బట్టి 'స్తనాలు' ఆకట్టుకుంటాయనుకుంటాను. ఆ విషయకంగా నాకన్నా ఎక్కువగా మగవాడిని ఆకర్షించగలదనిపిస్తోంది.

నన్ను ఆమె పక్కన నించోబెట్టుకోడం నాకు తక్కువతనంగా ఉంది. అయినా బిమల్‌ని పరీక్ష పెట్టడానికీ నా హృదయం మొగ్గు చూపించింది.

అది ఏ పరీక్ష? ఈ పరీక్ష యొక్క స్వరూపాన్ని నేను ఆదిలో చర్చించలేదు. ఏమిటా పరీక్ష అంటూ చర్చించదలచుకుంటే - అది నాకా - బిమల్‌కా - అన్న ప్రశ్నగా మారిపోతోంది.

నాకే అయితే - ? ఊహల్లో ఆమెనూ, అతన్నీ సమీపంగా చిత్రించి దాన్ని సహించలేక పోయాను గదా - వాస్తవంలో భరించగలనా? వాస్తవంలో భరించగలిగేట్టు నా సంస్కారం నన్ను అదుపులో పెట్టిందనుకో - ఊహల్లోని దుఃఖాన్ని అధిగమించగలను గదా - అందువలన భరించగలనా లేదా అన్న పరీక్ష నాకు నేను చేసుకుంటున్నానా?

బిమల్‌కే అయితే - ? 'మా యిద్దరిలో అతను ఎవరికి ఎక్కువ ప్రాముఖ్యతను యిస్తున్నాడు?' - ఇది తెల్సుకోటానికే ఈ ప్రశ్న అన్పిస్తోంది.

ఆమెకు అతను ప్రాధాన్యత నీయగలడని నాకు ఎలా అన్పిస్తోందో నాకే తెలీటం లేదు. ఎన్ని విధాలుగా ఆలోచించానో చెప్పలేను. ఆమె నాకన్నా శారీరకోద్రేకం కలిగించవచ్చు. అయినా నాకన్నా ప్రాముఖ్యతను ఆమెకు యీయగలడా? ఇవ్వలేడనే నా వివేచన చెపుతోంది. నేను పోగొట్టుకున్నదీ - తిరిగి ప్రయత్నం చేసినా పొందలేనిదీ - ఏదో అమూల్య వస్తువు కోసం తెలిసి తెలిసీ పూర్తిగా వ్యర్థ ప్రయత్నాలు చేస్తున్నానన్న భావన - నా శరీరాంగాలను చచ్చుబరుస్తోంది. నా మెదడుకు పక్షవాతం సోకినట్లు అనిపింపజేస్తోంది.

ఏమిటా అమూల్య వస్తువు? ఎందుకంత అమూల్య వస్తువయింది?

ప్రశ్నలు వేసుకోటం ద్వారా, జవాబులు పోగేసుకోటం ద్వారా ఆ అమూల్య వస్తువుకు ఓ ఆకారం కల్పించాలనీ, ఓ మూల్యం సృష్టించాలనీ - ప్రయత్నం. తద్వారా ఆ భావనను జయించాలన్న స్పృహ! స్పృహతో చేసేవాటికీ - స్పృహకు అందకుండా జరిగేవాటికీ - పొంతన ఎక్కడుంది?

బిమల్‌కి యిలాంటి పరీక్షను ఒకదాన్ని నేను పెట్టాక - ఆ పరీక్షలో ఏ జవాబునిస్తే అతను నెగ్గుతాడో - ముందుగానే నేను నిర్ణయించుకోవాలి గదా - అందుకు నేను చాలా ప్రయత్నించాను. ఆమె వెనక వెనకే తిరగకపోతే నెగ్గినట్టా - ? ఎదురుగా ఉన్నా, ఆమె వేపు అతని చూపులు కదలకపోతే నెగ్గినట్టా - ? కదిలినా వాటిలో 'వాసన' లేకపోతే నెగ్గినట్టా - ? 'వాసన' ఉన్నా దానినతను చర్యగా మార్చకుండా, అదుపులో ఉంచుకుంటే నెగ్గినట్టా - ?

ఏం చేసినా అతను నెగ్గడు.

అతని గెలుపుకీ, యీ పరీక్షకూ సంబంధమే లేదు. అతను నెగ్గాలీ అంటే - నామనసు అతను నెగ్గాలని బలంగా కోరుకోవాలి. ఆ కోరిక ద్వారా - బలవత్తరమైన ఆ కోరిక ద్వారా అతను నెగ్గాడన్న భావనా సౌధాన్ని నా మనసే నిర్మించుకోవాలి. అది గాలిమేడో - నీటిమేడో - వాస్తవమయిన పునాదుల మీద ఏర్పడిన మేడో - ఏదయినా సరే! అది నా మనసు స్వతంత్ర నిర్మాణమే కావాలి.

స్పృహలో ఉండే మనసు పేర్చే ఆలోచనలకు - స్పృహలో లేని మనసు పొందే అను భూతులే పునాది. స్పృహలో లేని మనసు ఆడించే, ఆడే నాటకాన్ని నేను ఎలా గమనించగలను? గమనించటానికి మనస్తత్వం మీద చదువుకున్న పుస్తకాలు ఎంత వరకూ ఉపయోగపడ తాయి - ? గమనించినా ఆ నాటకాన్ని మార్చే శక్తి నాకు ఎలా వస్తుంది - ?"

అక్కడి దాకా రాసింది ప్యారీ.

గొప్ప నిస్సత్తువుగా అనిపించిందామెకు. మంచినీళ్ళ కోసం లేచి, హాల్లోకి వచ్చింది. హాలంతా నిద్దర పోతున్నట్టుగా ఉంది. అన్ని వస్తువులూ వాటిల్లోకి అవి ముడుచుకుని, మునగదీసుకుని పడుకుని ఉన్నట్టున్నాయి. బిమల్ గదిలోంచి నీలికాంతి. అటు నడిచింది.

వింత జబ్బుతో పుట్టిన బిడ్డను శాస్త్రీయంగా పరిశీలించాలని నిశ్చయించుకున్న తండ్రి మనసులా ఉంది ప్యారీ హృదయం.

బిమల్‌ను చూస్తూ నిలబడింది.

కొంతసేపటికి ప్యారీకి తాను బిమల్‌ను చూస్తున్నదో - తనని తానే చూసుకుంటున్నదో అర్థం కాలేదు. ఇద్దర్నీ కలిపి చూడటంతో - ఆ రోజే కొన్ని గంటల క్రితం చలిగాలిలో జీప్‌లో అతనే తనకు దగ్గరగా, వెచ్చగా ఉండటం గుర్తు వచ్చింది.

అలా ఉండే ముందు - ఆమె అతన్ని ఉద్రేకపరుస్తున్నాననే అనుకుంది. అలా అతను ఉద్రేకపడ్డాక - అతనికి శారీరకావసరం పెరుగుతుందనే అనుకుంది. అలా పెరిగాక - అతన్ని తను నివారించగలననీ, నివారించాలనీ అనుకుంది. అలా వారించాక - తీరని కోరికతో ఉన్న అతను బంగ్లాకు వచ్చేసరికి పార్వతి మీద కోరికను దాచుకోలేక పోతాడనీ దాంతో అతని వాస్తవ రూపం తెల్సిపోతుందనీ అనుకుంది. అయితే - ఆమె అనుకున్నట్టు జరగలేదు.

అతన్ని ఉద్రేకపరచటంలో తానూ ఉద్రేకపడిందని గ్రహించటాన్కి, అయిదు నిమిషాలు పట్టింది. ఈలోగా అతనూ ఉద్రేకపడటం ఆమెకు 'ధైర్యం'గా, 'తెగువ'గా అనిపిచింది. అప్రయత్నంగా అనేసింది.

"నీకు యింత ధైర్యం ఉంటుందని నేను అనుకోలేదు - "

అయితే - అలాంటి ధైర్యాన్ని ఆమె కోరుకుంటున్నదని బిమల్ అనుకోలేదు. ఆ ధైర్యాన్ని ఆమె మృదువుగా ప్రశ్నిస్తున్నదనీ - తన సంస్కార లోపాన్ని ఎత్తి చూపుతున్నదనీ - అతను అనుకున్నాడు. దాంతో అతను చల్లారిపోయాడు. అతను చల్లారాకనే తాను ఉద్రేకపడ్డానన్న వాస్తవం మరింతగా ప్యారీకి అర్థమయింది.

తనకు సంబంధించిన ఆ చేదు వాస్తవం - ఆమెను యిబ్బంది పెట్టినా - ఆమె ఉద్రేకాన్ని పూర్తిగా చంపేయలేక పోయింది. అతని ప్రవర్తనలోని సంస్కారాన్ని ఆమె గుర్తించింది. ఆ సంస్కారానికి కారణం తనంటే ఉన్న భయమేనా? తనలోని అయిష్టం పెరిగి, తాను దూరమవుతానన్న భయమే - అని తోచింది. ఆ భయానికి కారణం అతనికి తన మీదున్న ప్రేమ - అనీ తోచింది. అలా అతనికి అనుకూలంగా భావించటం వల్ల - తనలో ఆమెకు చాలా లోపాలు కనిపించాయి. ఆ లోపాలు సరిదిద్దు కుందుకూ సంస్కారయుతంగా ప్రవర్తించేందుకూ, భర్తనీ పార్వతినీ డైనింగ్ హాల్లో వదిలేసి వరండాలోకి పోయింది. తిరిగి వాళ్ళ దగ్గరకు పోకుండా ఉండేటందుకు ఆమె చాలా ప్రయత్నించవలసి వచ్చింది. చివరకు ఓడిపోయింది. ఆ ఓటమి ఆమెకు చాలా దుఃఖం యిచ్చింది. అలాంటి దుఃఖంలో వచ్చి బిమల్ 'సారీ' చెప్పాడు. గాయం మీద ఉప్పు పూసినట్టయింది. అప్పుడు ఆ ఉత్తరాన్ని రాసింది ప్యారీ.

తద్వారా తనని తను సమర్థించుకోవాలని ఆమె యత్నించింది. కాని, ఫలించలేదు.

అంతేకాని - తనలో కలిగిన ఉద్రేకమే - అది యింకా జీవించి ఉండటమే తన మనస్థితిని అతనికి అనుకూలమైన భావనల్లోకి నెడుతున్నదనీ - అందుకోసమే తప్పు తనదే అనిపింపన జేస్తున్నదనీ - ప్యారీ గ్రహించలేదు.

నీలిరంగు కాంతిలో - వాతావరణంలోని - తడిని పీల్చుకుని విశాలమయిన ఆ మెత్తని పరుపు చల్లగా మరిపోగా - ఒంటరిగా ఉన్న ఆ మృగ శరీరం వెచ్చదనం కోసం దుప్పటి కింద బిగుసుకుని పడుకుని ఉండగా - పసితనాల నిష్కల్మషాలూ, యవ్వనపు నిషాలూ ఆ మొహంలో పడుగు పేకల్లా అల్లుకుపోయినట్లు కనిపిస్తూండగా - అవన్నీ ప్యారీని 'రారా' అని పిలుస్తున్నట్టూ; 'నీ తప్పుల్ని మేం భరిస్తాంలే' అని హామీ యిస్తున్నట్టూ - స్నేహంతో చూస్తున్నట్టూ! తన ఋజు భావాలకి విలువీయకుండా ఆమె ఋజు భావాల కోసమే వాటిని అనుకరణగానే ఊపిరి పీలుస్తున్నట్టూ - ఆ వాతావరణమూ.... ఆ బిమల్... లేచి.... ఆమెను తమలోకి లాక్కోవడం జరిగిపోయింది.

ఉద్రేకాల జలపాతంలో ప్యారీ ఉక్కిరి బిక్కిరి అవుతోంది. శరీరంలో నవ నాడులూ ఆవేశాలకు జవ జవ లాడుతున్నాయి.

అయినా - ఆమె నిగ్రహం పూర్తిగా సడలలేదు. ఆమె కరిగి ప్రవహించి ఉరకలెత్తి ముంచెత్తాలంటే, ముందుగా ఆమె హృదయం తృప్తి చెందాలి. పురుషుడు ఆమె ఆహాన్ని తృప్తి పరచాలి.

స్త్రీ! నీది పవిత్రమయిన ఉద్రేకం!- నీ ఉద్రేకానికీ పశువుల్లో కలిగే ఉద్రేకానికీ పోలికే లేదు -! నీవు పాపాలను కడిగే గంగాభవానివి! నీవు ఉద్రేకాల ప్రవాహాలలో స్వర్గానికి దారి చూపేందుకు తేలియాడే కార్తీక దీపానివి! ఉద్రేకపు వేడితో కరిగి సమస్త ప్రపంచానికి దాహం తీర్చటానికి అనురాగపు నదిగా మారే హిమవత్పర్వాతానివి! నీ వెక్కడ? నే నెక్కడ-? అంటూ ఆమె చుట్టూ కట్టుకున్న ఒక్కొక్క పొరనీ వలిచి ఆమెను సంపూర్తిగా నగ్నం చేసి, ఆమెనో దేవాలయంగా మార్చి, శారీరకమైన, మానసికమైన మలినామలినాలను మర్చి ఆమెలో తపస్సుచేయాలి!

అది అప్పటి ప్యారీ అవసరం!

ఆ అవసరాన్ని గుర్తించలేదు బిమల్!

వేదన పొరలలో ఏ ఒక్కదాన్నీ వలువకుండానే - కనీసం వాటి ఉనికినైనా గుర్తిచకుండానే- సరాసరిగా - ఆమె ఉద్రేకపు అగ్నినే తాకాడు బిమల్! కుదిపాడు బిమల్! ఆమెది ఓటమి కానే కాదు - గెలుపే అని నమ్మించలేకపోయాడు బిమల్! పది రోజుల ఆకలిలో ఉన్న బిమల్ - ఆమెను శారీరకంగానైనా జయించలేకపోయాడు. ఆ తర్వాత అతను దాదాపు నగ్నంగా తన మంచం మీద గుర్రు కొట్టడం మొదలు పెట్టాడు.

బెడ్‌రూమ్ లైట్ కూడా ఆర్పేసింది ప్యారీ. బట్టలు కట్టుకుని, వెళ్ళి వరండాలో పడక కుర్చీలో కూర్చుంది. బయటకు చూసింది.

వెదురు ఫెన్సింగ్ మీద ఆకాశం నల్లగా, భయంకరంగా ఉంది. నిద్రగన్నేరు చెట్లమీద నిశ్శబ్దపు శబ్దం నిద్దట్లోంచి లేచినట్టుంది. చుక్కలు చిన్నవైపోయి లయమై పోతున్నట్టున్నాయి. దూరంగా లాకుల మీంచి నీరు పడుతున్న చప్పుడు ఓ మారు గాలి వాటుకు వినిపిస్తోంది. మాయమైపోతోంది.

ఏ ఆలోచనలూ లేనిస్థితిలో ఉన్నానన్న విషయం గమనించటానికి ప్యారీకి నలభై నిమిషాలకుపైగా పట్టింది. ఎంతో బేలగా, దీనంగా యీ నికృష్ట శరీరం కోసం తాను ప్రవర్తించినట్లు ఆమెకు అనిపించుతోంది. ఆ భావనకు ఆమె పేరు వెదుక్కోడంతో ఆమె ఆలోచన్లు మొదలయాయి. 'జుగుప్స' అన్న పేరు తట్టింది.

శరీరాన్ని స్వయంగా తగలెట్టేసుకుంటూంటే -

యీ శరీరమే సాధనంగా పొందిన సుఖాలన్నింటిపట్లా ఒక్క మారుగా కోరిక విజృంభించి - 'అయ్యో! అయ్యో!' అంటూ వెర్రిగా గెంతులేస్తున్నట్లై -

ప్యారీ నిశ్శబ్దంగా ఏడవటం మొదలు పెట్టింది.

మానవ ప్రాణికి ఆకలి ఆలి వంటిది. నిద్ర తల్లి వంటిది.

★ ★ ★

రెండు రోజుల తర్వాత మోడీ దంపతులు వచ్చారు.

బిమల్ ఉషారుగా ఉన్నాడు. తమ యిద్దరికీ రెండ్రోజులక్రితం కుదిరినది సంధి కాదనీ, ప్యారీ మారలేదనీ గమనించినట్టే లేదు.

మిష్టర్ మోడీ అన్నాడు - "దారాలమ్మ లోవకు వెళ్లాం -" అంటూనే భార్య వయిపు చూస్తూ -

"ఈమెకు అలాంటివంటే గొప్ప పిచ్చి. పదిహేనేళ్ళయి పెళ్ళయి నేను చెయ్యలేని పని ఏ దేవుడుయినా చేస్తాడనే ఈవిడ నమ్మకం -"

ఆ మాటల్లో జోకు మొరటుగా తోచింది ప్యారీకి.

బిమల్ అతని కాలు గట్టిగా తొక్కాడు.

అతను బిగ్గరగా నవ్వుతూ -

"ప్యారీ కాలనుకున్నావా నెమ్మదిగా తొక్కుతున్నావ్? నువ్వు పిచ్చోడి లాగున్నావే - ఉన్నమాటంటే ఆడాళ్ళు ఉడుక్కుంటార్లే - అందుకోసం మనం నోరు కట్టేసుకుంటామా?"

మిసెస్ మోడీ అంతగా చదువుకోలేదు. ప్యారీ చీరల గురించీ, పుట్టింటి సంపదలగురించీ అదేపనిగా అడిగింది. ప్యారీకి అలాంటివి నచ్చవు. అయినా జవాబులు యిచ్చింది.

మిష్టర్ మోడీ మీద ప్యారీకి అసహ్యం కలిగింది.

అతను కాకినాడలో ఉంటున్నాడు. బిమల్‌తో ఎప్పట్నించి పరిచయమో,ఎలాంటి పరిచయమో ప్యారీకి తెలీదు. ఏమయినా అది ఎక్కువేనని ఆమె గ్రహించింది. మిష్టర్ మోడీ లాంటి మనుషుల వల్లనే బిమల్ లాంటి మనుషులు - మనుషులు కాలేక పోతుంటారని పించింది ప్యారీకి.

మర్నాటి ఉదయం జీప్‌లో నలుగురూ బయల్దేరేసరికి పార్వతి తండ్రి వచ్చాడు.

మిష్టర్ మోడీని చూస్తూనే దణ్ణం పెట్టాడు.

బిమల్ వేపు చూస్తూ, ఆదోలా నవ్వుతూ - అయిదు రూపాయల నోటు తీసాడు. దాన్ని గొట్టంగా చుట్టి సన్నగాచేసి, చెవిలోదూర్చి, గులిమి తీసాడు. దాన్ని అతనికి దూరంగా వేసాడు. హిలేరియస్‌గా నవ్వటం మొదలు పెట్టాడు. ముసలి అతను నేల మీంచి తీసి దాన్ని పంచెలో నడుం దగ్గర దాచాడు.

"ఎందుకలా నవ్వుతారూ -?" ప్యారీ గొంతు సర్కాస్టిక్‌గా ఉంది.

నవ్వుతూనే అన్నాడు మోడీ! - "వీడో కుక్క! వీడికో పిల్ల ఉంది - పార్వతని! అదో కుక్కపిల్ల! బలే వుండేదిలే-! ఏ పని చెపితే అదల్లా చేసేది! బలే మంచిది!"

బిమల్ భయం భయంగా ప్యారీ వైపు చూసాడు!

ప్యారీ దృష్టి మార్చాలని ఏదో అనబోయాడు బిమల్!

"ఎలా వుంది పార్వతి?" అడిగాడు మోడీ ముసలి అతన్ని.

అతను చేతులు నలుపుకుంటూ, అదోలా నవ్వుతూ-" యిక్కడే పని చేసుకుంటోంది-"

మోడీ మరింత బిగ్గరగా నవ్వుతూ - "మరేదీ-? కనపించలేదూ-" అంటూ అటూ యిటూ చూసాడు.

అతని ధోరణి చూస్తుంటే - పార్వతి కనిపిస్తే చాలు మీదపడి పోతాడేమో అనిపించింది.

ఆ ఊహ ఆమెకు చాలా అసహ్యం కలిగించింది.

తను అంత చవకగా భావించగలనన్న దుఃఖం? అంతటి చవకబారు స్త్రీతో తన భర్త ఉన్నాడన్న దుఃఖం? అలాంటి చవకబారు వ్యక్తి కోసం తను అలాంటి చవకబారు స్త్రీతో పోటీ పడ్డానన్న దుఃఖం! అంత చవకబారుగా ప్రవర్తించలేని తను ఆ పోటీలో ఏ విధంగానూ నెగ్గే అవకాశం లేదన్న దుఃఖం!

ఎంత నిగ్రహించుకుందామన్నా ఆమె దాచుకోలేకపోతోంది. చవకబారు స్త్రీ కోసం చవకబారుగా ప్రవర్తించే బిమల్ తన కోసం సంస్కారాన్ని ప్రదర్శించేడంతే!

"ఓ...!" అంటూ అర్థమయినట్టు బిగ్గరగా నవ్వాడు మోడీ! మిసెస్ మోడీ భుజం చుట్టూ చెయ్యి వేసి చెవిలోకి వంగి ఏదో అన్నాడు. మిసెస్ మోడీ కళ్ళలో ప్యారీ భరించలేని జాలి.

జీపు కదిలింది.

దారాలమ్మలోవ రెండు కొండల మధ్య ఉంది. అక్కడ దాకా జీపు వెళ్ళదు.

దారలూరులో గ్రామాధికారి యింటి ముందు ఆగింది జీపు. పొడవాటి కంచు గ్లాసులలో మజ్జిగలు యిచ్చి గౌరవించడాయన. ఓ మనిషిని తోడుగా పంపాడు.

మిసెస్ మోడీకి ఆ లోవగురించి చెపుతున్నాడు బిమల్.

అక్కడ పాండవులు ఉండేవారట. అక్కడ ఓ రాతిలో ధర్మరాజు వాడిన కత్తి ఉందిట. అది చాలా మహిమ గలదిట. ధర్మరాజు న్యాయ నిర్ణయానికి ఆ కత్తి ఉపయోగించేవాడట. దాని అంచును చేతుల్తో పట్టుకుని ఎవరయినా అబద్ధం ఆడితే చేతులు తెగిపోయేవిట. లేకపోతే చిన్న గాటు కూడా పడేది కాదుట. అశ్వద్ధామ చనిపోయినట్టుగా అబద్ధం చెప్పి ధర్మరాజు ఆ కత్తిని ముట్టుకోటాన్కి భయపడిపోయాట్ట. కృష్ణుడి సలహా మీద భీముడు దాన్ని ఆ రాతిలో దింపేసి వెళ్ళిపోయాట్ట. అయినా యిప్పటికీ ఆ కత్తికి శక్తి ఉందని ఆ చుట్టుపక్కల వాడుకలో ఉన్న నమ్మకంట. దానిని ముట్టుకుని ఎవరయినా ఏదయినా కోరుకుంటే - అది న్యాయమయిన కోరిక అయితే, ఓ ఏడాదిలో నెరవేరుతుందిట. అది అన్యాయమయిన కోరిక అయితే, కోరినవాళ్ళు ఏడాది తిరక్కుండా రక్తం కక్కుకుని చనిపోతారట.

అంత ఆసక్తి చూపకుండానే, అంతా వింది ప్యారీ.

లోవలో ప్రకృతి సౌందర్యం చాలా బాగుంది.

తోడొచ్చిన మనిషి ద్వారా చెట్టు మీంచి కల్లు దింపించాడు మోడీ. అది అయ్యాక, మగవాళ్ళిద్దరూ చెరువులో యీతకు దిగారు.

సాయం వచ్చిన మనిషితో ఆడవాళ్ళు దారాలమ్మ విగ్రహం దగ్గరకు వెళ్ళారు. వాస్తవానికి అది విగ్రహంలా లేదు. పెద్ద రాయిలా ఉంది. చూడగా చూడగా అది మనిషి మొహంలా అవుపిస్తోంది. దాని పై భాగంలో కుంకం మెత్తి ఉంది. రెండు పక్కలా పసుపు ముద్దలు ఉన్నాయి. ముందునున్న బండరాళ్ళ మీద కోడి యీకలూ, రక్తం చారికలూ కనబడుతున్నాయి.

మిసెస్ మోడీ మతంలో అగ్నే దేవుడు. అయినా ఆమె హిందూ దేవుళ్ళందరికీ దండాలు పెడుతుంది. ప్రార్థిస్తుంది. తిరపతీ, పుట్టపర్తీ రెగ్యులర్‌గా వెళ్తుంది.

ప్యారీకి దేవుడి గుర్చి చాలా ఆలోచనలున్నాయి.

దేవుడిని నమ్మేవాళ్ళంటే ఆమెకు చిరాకు ఉంది. బొమ్మలకు మొక్కేవాళ్ళంటే చిన్న చూపు ఉంది. ఊగిపోతూ భజనలు చేసేవాళ్ళంటే ఆమెకు కంపరం. అయితే ఆమె దేవుడు ఉన్నాడనుకోటాన్ని ఖండించేస్థితిలోనే వుందిగాని, లేడని విశ్వసించే స్థితిలో లేదు. ఆ స్థితికి చేరటాన్ని కావల్సినంత బలంగా ఆలోచించే పరిస్థితి ఆమెకు యింతవరకూ ఎదురవలేదు. నచ్చని మనుషులు చేసే పనులు నచ్చని స్థితిలోనే వుంది.

మిసెస్ మోడీ దారాలమ్మకు దండం పెడుతుంటే ప్యారీ కూడా పెట్టింది.

ఆ తర్వాత వాళ్ళకు భీముడి పాదాలూ, ద్రౌపది చీరా చూపించాడామనిషి.

మిసెస్ మోడీకి తెలుగు కొంత అర్థమవుతుంది.

ధర్మరాజు కత్తి దగ్గరకు తీసుకెళ్ళాడతను. అది కత్తిలా చెక్కబడిన రాయి. దాని చుట్టూ ముమ్మారు తిరిగి దణ్ణం పెట్టి దాన్ని పట్టుకోమన్నాడు అతను.

ముందు మోడీ పట్టుకుంది.

తర్వాత దాన్ని ప్యారీ పట్టుకుంది.

అప్పటికే ఆమె విపరీతంగా వణికి పోతోంది. శరీరమంతా ఓ పెను కోరికలో మారిపోయి వుంది. ముమ్మారు తిరిగి తన చేతిని సాచి ఆ రాతి మీద ఉంచింది.

చల్లని ఆ రాయి జివ్వున లాగుతోంది.

వణికిపోతూవున్న చేతుల్తో, మనసుతో, బాధతో ఆ రాతి కత్తిని బలంగా నొక్కుతూ అనుకుంది ప్యారీ! -

"నాది చాలా అన్యాయమయిన కోరిక! బిమల్ సంస్కారాన్నే కాదు - బిమల్‌ని కూడా చంపెయ్."

పాషాణ ఖడ్గ దృష్టికి - విద్యాధికురాలైన రామ్‌ప్యారీ పరిహాస పాత్రంగా కనిపిస్తోంది.●

(మామ్ కథ చదివాక)

★ *(జ్యోతి మాసపత్రిక: మార్చి 1986)* ★